

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**L'ATEMPTAT D'ETA ENDUREIX
ELS OPOSITORS AL DIÀLEG**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

ZP i Euskadi

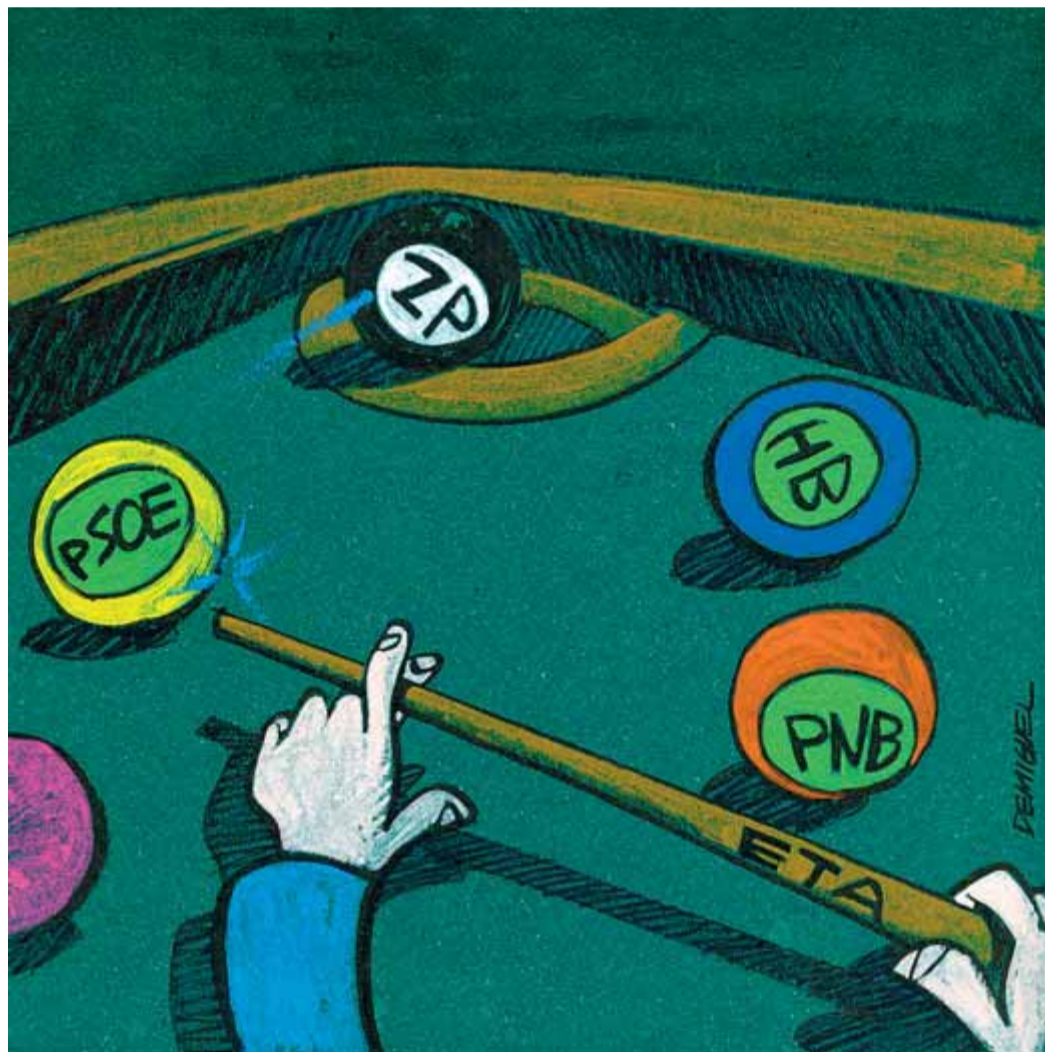
Feia temps que diferents veus advertien que l'anomenat procés de pau no anava bé i fins i tot Txema Montero, exdirigent de Batasuna avui proper al PNB, va avisar d'un possible atemptat ara fa tres setmanes. La desautorització del president ZP ha estat majúscula, més encara si pensem que tan sols un dia abans de l'atemptat encara exhibia un dels seus habituals optimismes eteris i confiats.

ÉS CERT QUE LA TREVA HA ESTAT MOLT MARCADA per la diferència de vocabulari i d'objectius entre el govern espanyol i l'esquerra abertzale. Per a uns aquest procés era un simple procés de final de la violència i de submissió incondicional a totes les "regles del joc" que marca l'Estat. Per als altres aquest procés era una oportunitat de canvi polític amb un objectiu final predeterminant. L'estratègia del govern espanyol, però, passava per allargar uns quants mesos la treva sense fer cap gest concret: acostament de presos, derogació de la llei de partits, legalització de Batasuna, control dels aparells judicials de l'Estat... i així arribar sense atemptats al proper cicle electoral. Alguna cosa, però, no ha rutllat i en fer balanç potser cal admetre que la manca de compromisos concrets de ZP pot haver fet descarrilar el procés. L'excusa d'aquest ha estat que el PP no deixava fer res però ara ZP veu que, malauradament, l'atemptat d'ETA endureix els opositors al diàleg i que desfà el seu principal argument polític. ETA l'ha col·locat en una situació molt delicada.

ZP HA TOPAT DE COP I VOLTA AMB LA REALITAT basca, que una altra vegada planteja un repte de primera magnitud a un president espanyol. No es pot ignorar el caràcter polític de la reivindicació nacional basca, que prové tant del nacionalisme democràtic com del radical. Si es pensa que una solució a la catalana és possible, en forma de nou Estatut polític per a integrar el sobiranisme basc en el sistema sense cap concessió real de poder, es va equivocat. I això que la llei electoral basca afavoreix i sobrerrepresenta els partits estatals al Parlament de Vitòria, en assignar els mateixos diputats a les províncies de Biscaia i d'Àlava, quan la primera quadruplica els habitants de la segona.

SI BATASUNA ES POT PRESENTAR, els vots populars dels darrers processos electorals atorguen a PSOE i PP al voltant del 40% del dels emesos. Fins i tot a les eleccions de 2001, en ple procés de criminalització d'un PNB que hi va concórrer amb el dret a l'autodeterminació, amb el vot del 78% del cens també es va trencar el tòpic que una gran participació afavoriria els partits estatals. I avui totes les enquestes repeteixen obstinadament que tres de cada quatre bascos desitgen la "consulta sobre la consulta": creieu que el poble basc ha de poder ser consultat per decidir sobre el seu futur?

MENTRESTANT, A CATALUNYA SOLBES DIU que de finançament no se'n parla fins al 2009 i que no hi haurà més diners a repartir entre les autonomies "atès que no hi ha cap problema de finançament autonòmic". Al mateix temps, la Cambra de Comerç informa que el govern amic de ZP ha licitat només un terç de l'obra pública pressupostada per a Catalunya el 2006. Duran Lleida, però, torna a insistir en la seva idea dels ministres a Madrid (per

CARLES DE MIGUEL

"ETA és l'única responsable de la bomba a la T-4 de Barajas, però això no pot ocultar que la gestió del procés de pau del president del govern espanyol ha estat deficient"

a fer què? com pot CiU plantejar-s'ho quan el PSOE l'acaba de deixar fora del govern català, quan li acaba de tancar la porta al nas?) i ERC insisteix a reclamar la condició de soci preferent del PSOE a Madrid, com si aquí no passés res. No hi ha cap partit català que ni tan sols gosi demanar la dimissió de la ministra de Foment? El PSOE no és el PP, diu la doctrina oficial: quan el PP només liquidava el 60% de la inversió pressupostada l'esquerra sucursal catalana clamava al cel. Ara calla i no diu res.

A EUSKADI, PERÒ, AMB CADA BUGADA guanyen un llençol. El suport del PNB als pressupostos del PSOE a Madrid ha estat supeditat, entre d'altres coses,

a una reforma legislativa per blindar judicialment el sistema de concert econòmic. Atès que són les tres diputacions forals basques, i no el govern d'Euskadi, les titulars de les agències tributàries i les que recaptin tots els impostos, la legislació espanyola conferia fins ara a la legislació de les diputacions el caràcter de reglaments, no de lleis com és el cas de les autonomies. Atesa la facilitat amb què algunes autonomies interposaven recursos en contra dels pressupostos de les diputacions forals basques, ara l'Estat reformarà les normes bàsiques necessàries per a conferir un superior rang jeràrquic a les disposicions de les diputacions forals. I això que els que ara manen al PNB són el sector *light* del partit! Ells sí que són una nació, com nacionals són els pactes de govern a totes les institucions basques en considerar "no completat" el seu procés de construcció nacional.

ETA ÉS L'ÚNICA RESPONSABLE DE LA BOMBA A LA T-4 de Barajas, però això no pot ocultar que la gestió del procés de pau del president del govern espanyol ha estat deficient: manca de lideratge, passivitat, falta de gestos concrets que ajudessin el procés i absència de pes polític específic. El pànic al que pogué dir el PP ha mostrat un líder de poca entitat. Xabier Arzalluz diu que ZP és un líder sense columna vertebral. La causa i el conflicte basc pot tornar a provocar, una altra vegada, l'alternança al govern de Madrid.

EN SÍNTESI

El missatge de Montilla

Marçal Sintès

Primer missatge institucional de Cap d'Any de José Montilla. I decepció. Per primer cop des del 1980, el nostre president abandona el marc institucional per dirigir-se als catalans en una ocasió d'aquesta mena. Montilla, o els seus assessors, van decidir que calia enviar un missatge *progressista* i van enregistrar l'al·locució en un hospital públic. Trobo que és un error. El president de Catalunya no ha d'aprofitar el missatge de Cap d'Any per aplicar-se vernís *progressista* ni per fer partidisme, que d'això és en el fons del que es tractava. D'altra banda, igual que no m'agrada que el conseller primer Bargalló anés pel món sense corbata, tampoc no m'agrada que Montilla tregui simbolisme institucional als seus actes. El president de la Generalitat no és un president de diputació retratant-se davant la depuradora que acaba d'inaugurar. Els presidents seriosos de llocs seriosos parlen als ciutadans des del seu despatx oficial. Amb més motiu algú que representa una nació que vol ser reconeguda com a tal. Segur que el president Tarradellas ho explicaria molt millor, però crec que se m'entén. El discurs en si va ser prosaic i previsible. Més sacarina nominalment progressista. Pel que fa a la identitat i la llengua, només va dir que l'Estatut "reforça la nostra identitat". Si vostè i el seu govern volen, s'hauria d'afegir, ja que per ara tot són excuses. El més ressaltable del contingut va ser la insistència presidencial -vuit cops- a demanar-nos a tots confiança. Va quedar clar que Montilla aspira que els catalans confiïem en ell i el seu govern. La confiança, però, s'ha de guanyar.

m.sintes@hotmail.com